

saadant Spørgsmaal ikke er blevet besvaret med en usædftærdig Meddelelse om, hvad der var foregaaet, maa Justitsministeren have vidst Besked dermed, men Justitsministeren har ikke endnu udtalt sig om dette Forhold. Den Forudsætning, der var Betingelsen for Ordningens Gennemførelse, var saaledes umulig; den strandede ikke, fordi Nationalbanken og Regeringen senere fandt Grundlag i et andet Skøn over Landmandsbanken end det, som var publiceret i Julierklæringen, men udelukkende fordi selve Ordningen maatte skabe Uro. En Ordning i Samvirken med Rigsdagen kunde være skabt i Juli, hvad der er sagt i modsat Retning har intet som helst paa sig. Man har sagt, at Landmandsbankens Trusel om at lukke forhindrede ethvert saadant Forsøg. Naar man betegner det som en Trusel, gør jeg dog opmærksom paa, at hvis man gik ud fra Bankinspektørens Standpunkt: at 144 Mill. Kr. var tabt, var det Landmandsbankens Pligt ifølge Bankloven at lukke. Imidlertid er det givet, at Ministeren overfor Landmandsbankens Standpunkt, at den ikke vilde aabne om Mandagen, havde haft Midler til at skaffe sig Tid til at forhandle med Rigsdagen, hvis han vilde det. Hvad Ministeren gjorde, sagde den ærede Ordfører, gjorde han ikke for sin Behageligheds Skyld. Nej, ingen har været i mindste Tvivl om, at Ministeren ikke gjorde det for sin Behageligheds Skyld, der er derimod Omstændigheder i Forbindelse med Rekonstruktionen af Juli, som gør det naturligt at fremsætte den Formodning, at han har gjort det for sin Politik's Skyld, at han har foretaget Ordningen paa den Maade, det skete, fordi han stod i politiske Forhandlinger om Militærforliget, som nødvendigvis maatte forstyrres om ikke afbrydes og standses ved Meddelelsen om, hvad her var passeret. Det er muligt, at de Konservatives Slut-Overbærenhed i denne Sag staar i Forbindelse med, at Militærforliget er blevet reddet ved Ministeriets Handling i Juli.

Ordningens Umulighed, Forudsætningens Umulighed, den hertil nødvendige Erklæring, som vildledte Befolkningen paa en saadan Maade, at de, der troede paa den, blev ringere stillet end de, der tvivlede paa den, har nødvendigvis maattet fremkalde Uvillie, ja Harme.

Den Tale, som den ærede Ordfører holdt mod Stemmingsmageriet, har gjort et stærkt Indtryk paa dette Tings Medlemmer, som har Erindringen om det mest systematiske Stemmingsmageri, der nogen Sinde har været set her i Landet, det

Stemmingsmageri, hvorpaa det nuværende Ministerium byggedes op. Bygget op paa et Stemmingsmageri staar det nu med Frygten for, at nogen skal søge at fremkalde et Stemmingsmageri til dets Fald. Det vilde for saa vidt være den naturlige Nemesis, om det faldt paa et Stemmingsmageri. Vi for vort Vedkommende ønsker paa ingen Maade, at et Stemmingsmageri skal fælde den nuværende Regering. Jeg tror, Landet har haft nok af de Smierter, een Valgdags Stemmingsmageri har fremkaldt her. Jeg tror ogsaa, at Venstre, naar det tænker tilbage paa det Stemmingsmageri, som det enten medvirkede i eller lod sig slæbe med til, vil ønske, at dette ikke var foregaaet.

Det borgerlige Samarbejdes første Indsats her i Landet i 1920 var Internationaliseringspolitikken. Det var en Pligt for det daværende Ministerium, som havde vakt visse Forventninger paa dette Omraade, at gaa ind i denne Internationaliseringspolitik. Det var, som sagt, det borgerlige Samarbejdes første Indsats. Jeg vilde da først ønske, at de to Partier vilde lade være med at kompromittere Ordene „borgerlig“ og „Samarbejde“ her i Landet ved at knytte dem alt for hyppigt til den Politik, de fører. I gamle Dage sagde man Borger og Bonde som Betegnelse for et Par af Stænderne her i Landet. I den sidste Tid synes det, at man betragter en Oprykning af den moderate og konservative Bonde til at være Borger som en Slags Udmærkelse i Lighed med de Dannebrogsmændenes Hæderstegn, som tidligere blev udstrøet til dem. Og Samarbejdet er forvandet til at betyde Strid og Kævl. Jeg tror, at de to Partier skulde betegne deres Samarbejde som det, det er: et Samarbejde mellem Konservative og Moderate her i Landet. Jeg tror, de skulde erkende, at de kan ikke mere end andre betegne sig som Borgere; hvad enten disse andre staar i et Parti, der er radikalt-demokratisk, eller i et Parti, der er social-demokratisk, er de lige saa vel Borgere som de Herrer, og de Herrer har ingen Ret til at kompromittere Navnet.

Men altsaa, den første Indsats var Internationaliseringspolitikken, og da nu Ministeriet i den lille Programnote, som den højtærede Statsminister oplæste, har sagt, at i de nationale og udenrigspolitiske Spørgsmaal vil Regeringen følge ganske samme Linie, som i de foregaaende Aar er fulgt, er det nødvendigt at se paa, hvorledes denne Linie begyndte. Jeg tror, det er nødvendigt at sige, at det afgørende